

Arrest

nr. 37 469 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 oktober 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg op 21 december 2008 een visum type D aan op basis van zijn op 15 augustus 2008 afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 24 maart 2009 verkreeg verzoeker een visum type D.

1.2. Verzoeker kwam het Rijk binnen op 17 mei 2009 en werd op 3 augustus 2009 in bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 2 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 5 oktober 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (G.G.H.L.) geboren te (...) op (...) van Cubaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing: Art. 42 quater, §1, 4°; van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

Mevrouw (D.M.) verklaart op 23.09.2009 het volgende:

"Ik heb mijnheer in 2003 leren kennen, als hij hier optrad. Op dat moment was hij samen met een Cubaanse, (R.). De eerste keer ben ik met mijn ex-man in maart 2004 naar Cuba geweest en eind 2004 ging ik alleen. Ik ben in 2007 weer naar Cuba gegaan en dan ben ik op hotel gegaan, want mijnheer had toen een relatie met iemand anders. Hij liet me toen zijn eten betalen. Hij vroeg me ook onbeschoft of ik hem zou achterlaten met een lege ijskast. Ik heb toen aan een vriendin gezegd dat hij altijd wilde profiteren en ze zei dat ik hem moest vergeten. Voor mij was hij als drugs. Je zit in een andere sfeer, ik zat in de put en ik was alleen; ik maakte me boos omdat ik me altijd uitgemolken voelde. Ik kreeg altijd schuldgevoelens. Hij zei bijvoorbeeld gelukkig Nieuwjaar, je zit waarschijnlijk lekker te eten en ik heb honger'. Ik kreeg altijd gevoel dat ik enkel diende om alles te betalen. Als ik weer thuis kwam als ik dat allemaal meegemaakt had, vergat ik het en ik dacht ook dat het hier anders zou zijn. Ik ben dikwijls om advies geweest in (...) bij (D.B.C.). Hij zei dat er een nieuwe wet zou zijn die het veel gemakkelijker zou maken om te scheiden als je niet samenwoont. Ik vertrouwde mijnheer niet helemaal en dat heeft me over de streep gehaald. Ik ben met hem getrouwd in augustus

2008 omdat ze mij niet de kans gaven om hem naar hier te krijgen om hem beter te leren kennen. Mijnheer zou nu een verblijfsvergunning tot november hebben. Dat weet ik van de bank, want daar heb ik laten weten dat hij niet bij mij woont. We hebben niets gemeenschappelijk, want hij heeft nooit bij mij gewoond. Ik wil nu dat de scheiding doorgaat. Ik wil geen man die me slaat voor de ogen van mijn kind. Mijn zoon is geboren op 12/08/2005. In het beging heb ik alles gedaan om mijnheer naar hier te krijgen. We hadden bijna altijd ruzie als ik heb zag. Het was altijd zo, we hadden altijd problemen en als ik thuis kwam, verlangde ik weer naar hem. Hij heeft nog geschenken en kledij weggegooid en hij zei dat hij enkel papieren nodig had om naar hier te komen. Ik denk niet dat mijn zoon van hem is, want ik had op dat moment ook relaties met andere mensen en mijnheer is een mulat. terwijl mijn zoon een bleke huid en blond haar heeft, Het is een afspraak geweest dat we tegen iedereen zouden zeggen dat het ons kind is. Dat mijn zoon (H.) heet, heeft niets te maken met mijnheer. Ik vind het een mooie oude naam en de betekenis ervan staat me aan. Mijnheer heeft het kind nooit erkend en ik heb het hem nooit gevraagd. Bij de visumaanvraag heb ik gezegd dat het kind van hem is om het geloofwaardiger te maken. Mijnheer is vorige vrijdag bij mij langs gekomen en dan is hij moeilijk beginnen doen. Hij zei dat hij bij mij woonde en dat hij geen voet zou buiten zetten hij is dan beginnen slaan op mij en dat terwijl mijn kind er stond op te kijken. Het was grof. Ik was ook aan het bloeden aan mijn voet. Ik heb dan naar de politie gebeld. De politie zei dat hij moest vertrekken en ze zeiden dat we allebei klacht moesten neerleggen. Ik kon dat dan nog niet doen omdat ik 's avonds weg moest, dus zou ik pas maandag klacht neerleggen. Het werd maandag dan weer uitgesteld, dus ik kan pas morgen om 10 uur gaan omdat het te druk was (bij (D.Y.), (...) in (...)). Er staat nog een tas van mijnheer op zolder met spullen in om te bewijzen dat hij er woont. Ik heb die zak nog niet bekeken en ik weet zelfs niet wat er in zit. Hij is die de week voordat hij mij geslagen heeft, komen brengen. Hij heeft pas de vrijdag mijn sleutels moeten afgeven aan de politie. De burens hebben hem misschien twee keer gezien. Ik denk dat het (G.) is die hem kwam ophalen, maar daar heb ik geen contact meer mee sinds 2003. Ik kende hem enkel omdat hij in de groep zat. Mijnheer heeft geld nodig zegt hij, om (G.) terug te betalen. Hij had nochtans al 1200 euro op zak van zijn zwart werk en in Drogen gaat hij ook nog geld ophalen. Hij werkte in het restaurant (...). Ik heb Sofie van het restaurant al laten weten dat hij niet meer op mijn adres staat. Hij had er dinsdag moeten werken, maar een vriendin, (L.), zei dat hij niet gekomen is. Het kon zijn dat hij er morgen zou werken. Als ze daar gaan kijken, zullen ze natuurlijk niet zeggen dat hij in het zwart gewerkt heeft.

- *Waarom denkt u dat hij naar België wilde komen?*

Hij wilden dat ik hem een adres gaf. Hij heeft zijn adres bij mij gekregen en daar heb ik hem mee geholpen. Ik heb hem maandag bij de politie van mijn adres laten afschrijven. Ik heb hem ook aan werk geholpen. Hij werkt daar nu half in het zwart en half in het wit. Ik denk dat hij naar België wilde komen omdat hij dankt dat het hier een luxeleven is. Hij vroeg ook waarom hij niet van het OCMW zou kunnen leven.

- *Waarom hebt u zijn papieren nog geregeld als er geen relatie meer was?*

Ik kreeg een mail van hem dat hij toch zou komen. Ik zei hem dat niet moest komen omdat de relatie gedaan was. Hij is dan via het geld van een grootvader of een tante in Amerika toch kunnen komen. We waren in Cuba getrouwd. Hij belde me altijd maar om hem te hepen omdat hij hier in het wit wilde werken. Ik kwam eind augustus terug van een reis naar Spanje en dan heb ik hem aan een attest geholpen omdat ik altijd mensen help.

- *is mijnheer al eerder in België geweest?*

Mijnheer speelt bij (A.H.). Hij zit ook in de groep (L.B.), als vervanger voor een zanger in verlof. Hij is in 2003 met zijn groep voor 3 maanden in België geweest. Hij had toen hier een vriendin met de naam (R.). Hij kende zijn weg in Antwerpen.

Het spijt me nu enorm dat ik hem geholpen heb. Hij heeft het allemaal goed uitgedokterd. Hij zei ook dat we samen foto's moesten maken om hem te kunnen uitnodigen. Ik heb nooit een ernstige relatie met hem gehad, enkel op de momenten dat ik in Cuba was (eind 2004, 2006, 2007 en 2008). We hadden tussendoor allebei andere relaties."

Ook staat in hetzelfde verslag: "Mevrouw toont haar blauwe plakken, doktersattesten en een mail van 30/04/2009 van mijnheer waaruit duidelijk blijkt dat de relatie al afgelopen is vóór de komst van mijnheer."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 4 iuncto artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijfsrecht van verzoeker moet beëindigd worden omdat er geen gezamenlijke huisvesting meer is en heeft aldus een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd.

Terwijl het artikel 42 quater, § 4 van. de Wet van 15/12/1980 bepaalt dat in een aantal gevallen het familielid zijn verblijfsrecht toch niet verliest, ook al voldoet het niet langer aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Het artikel bepaalt meer bepaald dat wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die men begeleid of vervoegd heeft, het familielid zijn verblijfsrecht niet verliest indien er een omgangsrecht is met een minderjarig kind is (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing) toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is.

Verzoeker dient ook aan te tonen dat hij werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens hun verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van België.

Verzoeker heeft steeds de intentie gehad om als werknemer aan de slag te gaan. Daarom is hij ook reeds begonnen met een cursus Nederlands. Verzoeker heeft ook reeds gewerkt, zoals mevrouw (D.M.) in haar verklaring uiteenzet.

Verzoeker heeft nog steeds de intentie om te werken, doch door de precare situatie waar hij zich nu in bevindt, kan hij niet aan de slag. Zodra verzoeker een bijlage 35 heeft bekomen, zal hij zich inschrijven bij de VDAB teneinde werk te zoeken. Verzoeker heeft nooit van het sociale bijstandsstelsel willen genieten. Dit blijkt ook uit het attest van het OCMW (stuk 8 verzoeker). Het OCMW geeft hierin aan dat verzoeker geen bijstand heeft genoten, noch een aanvraag heeft ingediend.

Hetgeen mevrouw (D.M.) beweert in haar verklaring dd. 23.09.2009, met name dat verzoeker op kosten van het OCMW zou willen leven, is opnieuw een éézijdige bewering en stemt niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker dient ook te bewijzen dat hij een omgangsrecht zou hebben met het minderjarig kind. Verzoeker verwijst in eerste instantie naar hetgeen uiteengezet is onder het feitenrelaas.

Toen verzoeker naar België kwam, was dit om zich te herenigen met zijn vrouw en kind. Mevrouw (D.M.) heeft steeds verzoeker als vader naar voren geschoven. Verzoeker was in eerste instantie evenwel bezig om zijn verblijfsdocumenten in orde te brengen.

Zodra dit in orde was, zou verzoeker de nodige stappen ondernemen om zijn zoon te erkennen.

Partijen hebben op 18 september 2009 ruzie gekregen, waarna mevrouw (D.M.) blijkbaar definitief een einde aan de relatie wil stellen. In die zin heeft ze een verklaring neergelegd en heeft verzoeker vervolgens een bevel tot beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft gekregen.

Verzoeker heeft nog niet de tijd gekregen om zijn afstammingsband ten opzichte van het kind te laten vaststellen. Eerstdaags zullen hiervoor de nodige stappen ondernomen worden.

Verzoeker wenst in ieder geval een omgangsrecht met zijn zoon te bekomen.

Verzoeker dient in elk geval de mogelijkheid te krijgen om zijn afstammingsband te bewijzen met andere geldige bewijzen, indien hij geen officiële documenten kan voorleggen. In casu kan verzoeker nog geen officieel document voorleggen inzake de afstamming met het kind, doch de voorgelegde foto's bewijzen reeds dat verzoeker een bezit van staat ten opzichte van het kind heeft opgebouwd.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten impliceren beiden een schending van artikel 42quater, § 4 van de Wet van 15.12.1980 iuncto artikel 42quater, § 1, 4° van de Wet van 15.12.1980.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In haar nota stelt verwerende partij:

“(…)

Verzoeker kan zich niet beroepen op voormelde bepaling.

Immers, voldoet hij aan geen van de voorwaarden om te kunnen genieten van de uitzonderingsbepaling van artikel 42 quater, §4, 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf toe dat het kind waarvan sprake door hem niet werd erkend, laat staan dat er een omgangsrecht zou zijn geregeld met zijn echtgenote of bij rechterlijke beslissing.

Bovendien heeft de echtgenote van verzoeker het volgende verklaard:

“Ik denk niet dat mijn zoon van hem is, want ik had op dat moment ook relaties met andere mensen en mijnheer is een mulat, terwijl mijn zoon een bleke huid en blond haar heeft. Het is een afspraak geweest dat we tegen iedereen zouden zeggen dat het ons kind is. (...) Mijnheer heeft het kind nooit erkend en ik heb het hem nooit gevraagd Bij visumaanvraag heb ik hem gezegd dat het kind van hem is om het geloofwaardiger te maken.”

Verzoeker toont verder niet aan dat hij werknemer of zelfstandige is, noch dat hij voor zichzelf en zij familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

2.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker zijn betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt hieraan het volgende toe:

"De Belgische Staat werpt in haar verzoekschrift op dat concludent niet aantoont dat hij werknemer of zelfstandige is. Concludent wijst erop dat hij nog geen vreemdelingenkaart had bekommen, zodat het praktisch onmogelijk was om legaal te werken en werk te vinden. Niettegenstaande hij geen kaart had, werkte concludent wel, zoals ook blijkt uit de verklaring van mevrouw (D.M.).

Tevens gaat de Belgische Staat voorbij aan stuk 8 van concludent, waaruit blijkt dat concludent geen steun genoot van het OCMW. Door de betekening van de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht, was het voor concludent ook niet meer mogelijk om nog aan werk te geraken. Door het bekomen van een bijlage 35, kan concludent thans opnieuw proberen om (legaal) werk te vinden, doch gezien deze bijlage tijdelijk is, is dit niet evident. Tot op heden heeft concludent nog geen steun van het OCMW ontvangen.

(...)

In haar repliekmemoirie verwijst de Belgische Staat naar de verklaring van mevrouw (D.M.) waarin laatstgenoemde beweert dat het kind toch niet de zoon van concludent zou zijn. Ook hier maakt de Belgische Staat zich het gemakkelijk en houdt ze geen rekening met de door concludent voorgelegde foto's en het door concludent uiteengezette feitenrelaas omtrent het ogenblik van de verwekking. Mevrouw (D.M.) verklaart overigens ook dat ze denkt dat het zijn zoon niet is, hetgeen iets anders is als stellen dat het niet zijn zoon is. ('ik denk niet dat mijn zoon van hem is, ...')

Concludent is bezig met het vaststellen van zijn afstammingsband, doch dit is niet zomaar geklaard. Concludent bevindt zich overigens in een ondergeschikte positie ten opzichte van mevrouw (D.M.). Hij mag daarvan niet de dupe worden."

2.4. Artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° (...) er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De Raad merkt op dat uit verzoekers betoog dat zich toespitst op zijn intentie om als werknemer aan de slag te gaan en op zijn vermeend omgangsrecht met zijn zoon, niet blijkt op welke wijze artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet geschonden is. De Raad acht het middel derhalve onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het geschonden geachte artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°;

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°; dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°; die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°; het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.6. Artikel 42 quater, § 4, van de Vreemdelingenwet somt dus meerdere gevallen op waarin het verblijfsrecht niet wordt beëindigd. Uit het betoog van verzoeker kan afgeleid worden dat hij de schending beoogt op te werpen van artikel 42 quater, §4, 3°, van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog van verzoeker volgt dat de afstammingsband met het kind waarvan hij beweert de vader te zijn, nog niet vastgesteld werd. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd. Het betrokken kind werd dus nog niet op officiële wijze erkend door verzoeker, laat staan dat er stappen gezeten werd om een omgangsrecht met het kind te regelen. De voorwaarden van artikel 42 quater, §4, 3°, van de Vreemdelingenwet zijn derhalve manifest niet vervuld. Verzoekers feitelijke verklaringen dat hij wel degelijk de vader is van het kind en dat de houding van de moeder hierop wijst, volstaan niet in dit verband, net zo min als zijn intentie om de afstammingsband met zijn kind te laten vaststellen. Met de verwijzing naar foto's in zijn verzoekschrift toont verzoeker geen bezit van staat aan, laat staan een omgangsrecht. Aangezien er geen sprake is van een omgangsrecht met een kind zoals bedoeld in artikel 42 quater, §4, 3°, van de Vreemdelingenwet, doet het niet ter zake of verzoeker nu wel of niet aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker wederom de schending op van artikel 42quater, § 4 iuncto artikel 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijfsrecht van verzoeker moet beëindigd worden omdat er geen gezamenlijke huisvesting meer is en heeft aldus een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd.

Terwijl het artikel 42 quater, § 4 van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat in een aantal gevallen het familielid zijn verblijfsrecht toch niet verliest, ook al voldoet het niet langer aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Artikel 42quater van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die men begeleid of vervoegd heeft, het familielid zijn verblijfsrecht niet verliest in geval van bijzonder schrijnende situaties, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

In casu stelt verzoeker dat hij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, Het is immers mevrouw (D.M.) die begonnen is met het geweld en dit wellicht omdat ze een andere vriend heeft.

Verzoeker kan hier nu niet het slachtoffer van worden. Verzoeker moet de mogelijkheid krijgen om zich met zijn zoon te herenigen en eventueel te werken aan zijn relatie met mevrouw (D.M.).

Door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, wordt deze kans hem ontnomen.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrechten het bevel om het grondgebied te verlaten impliceren beiden een schending van artikel 42quater, § 4 van de Wet van 15.12.1980 iuncto artikel 42quater, § 1, 4° van de Wet van 15.12.1980.

Dat het middel bijgevolg ernstig.”

2.8. In haar nota stelt verwerende partij:

“(…)

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker zich beperkt tot de blote bewering dat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat er ook maar één aanwijzing is dat verzoeker het slachtoffer zou zijn van huiselijk geweld.

Verzoekers beweringen kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Bovendien voldoet verzoeker geenszins aan de voorwaarden van artikel 42 quater Vreemdelingenwet, vermits hij niet aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.9. In zijn repliekmemorie herhaalt verzoeker zijn betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt hieraan het volgende toe:

“In haar repliekmemorie stelt de Belgische Staat dat concludent zich beperkt tot de blote bewering dat hij slachtoffer was bij de Belgische Staat.

Concludent heeft klacht neergelegd bij de politie. De zaak is gekend onder het nummer GE 43.LA.08/05/2009 (stuk 10 concludent). Concludent heeft een kopie van zijn verklaring opgevraagd, doch gezien het onderzoek nog niet is afgerond, kon concludent geen kopie bekomen.

Het gaat hier dus niet om een blote bewering. Concludent verwijst voorts ook nog zijn stuk 9, hetgeen een doktersattest betreft.

Dat de beweringen van verzoeker niet als ernstig kunnen worden aangenomen, druist dan ook in tegen de stukken van concludent. Ook hier verwijst de Belgische Staat aan concludent dat hij niet aantoonde dat hij werknemer of zelfstandige zou zijn. Opnieuw verwijst concludent naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Tot op heden heeft hij geen steun van het OCMW genoten en door de precaire situatie waarin hij zich bevindt, is het vrij moeilijk om werk te vinden. Concludent is evenwel op zoek naar werk. (...)”

2.10. De Raad stelt wederom vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet geschonden is. De Raad acht het middel derhalve onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

2.11. De Raad herhaalt dat artikel 42 quater, § 4, van de Vreemdelingenwet meerdere gevallen opsomt waarin het verblijfsrecht niet wordt beëindigd. Uit het betoog van verzoeker kan afgeleid worden dat hij de schending beoogt op te werpen van artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

2.12. Om in aanmerking te kunnen komen voor het hierboven vermelde geval waarin het verblijfsrecht niet wordt beëindigd, is vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken op het ogenblik van het beëindigen over indicaties beschikt dat de houder van het verblijfsrecht onder de beschreven situatie in artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet valt. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat er indicaties waren dat er in casu sprake was van een *“bijzonder schrijvende situatie”*. Verzoekers blote verklaringen dat hij het slachtoffer is van huiselijk geweld en dat mevrouw D.M. begonnen is met het geweld tonen dit evenmin aan. Het stuk 9 waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift stelt niet

vast wie de vastgestelde verwondingen heeft aangebracht. Het stuk 10 waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bevat de weergave van eenzijdige verklaringen van verzoeker die op zich niet aantonen dat er sprake is van een *“bijzonder schrijvende situatie”*. De Raad stelt verder vast dat de voormelde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die zich niet bevinden in het administratief dossier. Voorts houdt de bestreden beslissing op zich niet in dat verzoeker de mogelijkheid niet krijgt om zich met zijn zoon te herenigen, voor zover hij later de afstammingsband met de nodige documenten aantoont en om *“eventueel aan zijn relatie met mevrouw (D.M.) te werken.”*

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.13. In zijn derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1995 (EVRM).

Verzoeker betoogt het volgende:

“Doordat door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om het grondgebied te verlaten, verzoeker de mogelijkheid ontnomen wordt zich te herenigen met zijn zoon.

Terwijl artikel 8 EVRM de bescherming van het familie- en gezinsleven waarborgt.

Bij een bevel tot uitwijzing van de ouder(s) worden deze voor het dilemma geplaatst het kind met zich mee te nemen of het in België achter te laten. Het kind wordt een familieleven met één der ouders ontzegd en bovendien kan zo'n kind als Belgisch onderdaan principieel niet het voorwerp uitmaken van een beslissing tot uitwijzing.

Op grond van art 8 EVRM en de jurisdictie van het EHRM, komt het aan de ouder toe een eigen verblijfsrecht toe te kennen zodat een volwaardig familie- en gezinsleven kan uitgebouwd worden. (Arbrb. Brussel 26 juni 2006, T. Vreemd., 2006, 422; Arbrb. Brussel 2 februari 2006, T. Vreemd., 2006, 337)

Het komt aldus aan verzoeker toe een volwaardig gezinsleven uit te bouwen.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt hem deze mogelijkheid ontnomen.

*Dat de beslissing om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig is.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

2.14. In haar nota stelt verwerende partij:

“(…)

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins aantoont op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden.

Het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied verscheidene familieleden van verzoeker zouden wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker ipso facto een schending zou uitmaken van zijn recht op privé- en gezinsleven.

Verzoeker slaagt er bovendien niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven.

Verzoeker toont niet aan dat het kind van zijn echtgenote zijn zoon is.

(…)

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit heeft samengewoond met zijn echtgenote, doch sedert zijn aankomst in België bij vrienden verblijft.”

2.15. In zijn repliekmemoratie herhaalt verzoeker zijn betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt hieraan het volgende toe:

“De Belgische Staat stelt dat verzoeker niet aantoont dat het zijn zoon is. Zoals reeds hoger uiteengezet, was concludent hier volop mee bezig, doch de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht heeft roet in het eten gegooid. Concludent is juist naar België gekomen om bij zijn gezin te zijn. Deze mogelijkheid wordt hem nu ontnomen, doordat hij geen mogelijkheid krijgt om zich te verenigen met zijn zoon. De procedure tot vaststellen van de afstamming neemt dan ook enige tijd in beslag. Door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt hem deze mogelijkheid ontnomen. (...)”

2.16. De Raad herhaalt dat uit het betoog van verzoeker volgt dat de afstammingsband met het kind waarvan hij beweert de vader te zijn, nog niet vastgesteld werd. Het betrokken kind werd nog niet officieel erkend. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de schending van artikel 8 EVRM omdat hem de mogelijkheid ontnomen wordt van zich te herenigen met zijn zoon. Verzoekers feitelijke verklaringen dat hij wel degelijk de vader is van het kind en dat de houding van de moeder hierop wijst, volstaan niet in dit verband, net zo min als zijn intentie om de afstammingsband met zijn kind te laten vaststellen. Met de verwijzing naar foto's in zijn verzoekschrift toont verzoeker geen bezit van staat aan, laat staan een omgangsrecht aan. De Raad herhaalt tevens dat de bestreden beslissing op zich niet verhindert dat verzoeker alsnog de mogelijkheid krijgt om zich met zijn zoon te herenigen, voor zover hij de afstammingsband met de nodige documenten aantoont. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele manier aantoont dat hij een privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het verdragsartikel voorziene bescherming verdient.

Het derde middel is ongegrond.

2.17. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om het grondgebied te verlaten, verzoeker de mogelijkheid ontnomen wordt zich te herenigen met zijn zoon.

Terwijl artikel 10 IVRK handelt over het recht van kinderen en hun ouders om het even welk land te verlaten en hun eigen land terug binnen te komen met het oog op hereniging of om de ouder-kind relatie te onderhouden. Net zoals artikel 10 IVRK beoogt ook artikel 9 IVRK hetzelfde doel, namelijk de bescherming van kinderen tegen een mogelijke scheiding met hun ouders.

In casu. zou verzoeker gescheiden worden van zijn zoon. Dit impliceert een schending van artikel 10 IVRK.

*De beslissing om het grondgebied te verlaten bijgevolg niet rechtsgeldig is.
Dat het middel ernstig is.”*

2.18. In haar nota stelt verwerende partij:

“(…)”

Opnieuw stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet aantoont dat het kind waarvan sprake zijn zoon is.

Vermits er geen sprake is van een scheiding van ouders en kinderen, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 10 van het IVRK.

Daargelaten de vraag of artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing er niet op gericht is de kinderen van hun ouders te scheiden, bijgevolg kan er geen toepassing gemaakt worden van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag, gezien er geen sprake is van een gezinshereniging. (R.v.V. nr. 15.496 dd. 1.9.2008)."

2.19. In zijn repliekmemoorie herhaalt verzoeker zijn betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.20. Daargelaten de vraag of artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft, dient de Raad te herhalen dat verzoeker niet aantoont dat hij de vader is van H. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de schending van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad herhaalt nogmaals dat de bestreden beslissing op zich niet verhindert dat verzoeker alsnog de mogelijkheid krijgt om zich met zijn zoon te herenigen, voor zover hij de afstammingsband met de nodige documenten aantoont.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.21. In zijn vijfde middel werpt verzoeker de schending op "*van het motiveringsbeginsel (de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991)*", van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en "*van de algemene rechtsbeginselen (redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)*."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijfsrecht van verzoeker moet beëindigd worden omdat er geen gezamenlijke huisvesting meer is en aldus een bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevaardigd.

De Dienst Vreemdelingenzaken werpt enkel op dat niet langer voldaan is aan artikel 42quater van de Wet van 15.12.1980. De dienst houdt hierbij alleen rekening met een éézijdige verklaring van mevrouw (D.M.). De andere voorwaarden worden niet nagegaan.

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt. 6 september 2002, nr. 110.071).

Verzoeker is van oordeel dat de feitelijke overwegingen in de beslissing te weinig tot uiting komen. Zo wordt er niet naar verwezen dat verzoeker al ingeschreven was op het adres van mevrouw (D.M.), dat partijen gehuwd waren, en zo meer.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing tenemen (RvSt. 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker houdt voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet met alle relevante elementen rekening heeft gehouden.

In die zin is verzoeker van oordeel dat de beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen en de beslissing om het grondgebied te verlaten gebrekkig is gemotiveerd.

Uit het relaas van mevrouw (D.M.) zelf blijkt dat ze op dat ogenblik een moeilijke periode doormaakte met haar echtgenoot.

Dat het er alle schijn dat mevrouw (D.M.) zich door deze verklaring wou wreken op verzoeker.

Uit bovenstaand feitenrelaas- feiten die verwerende partij ter kennis werden gebracht-blijkt duidelijk dat aan verklaring van mevrouw (D.M.) geen enkele grond van waarheid kan worden toegedicht. De beslissing steunt dus enkel en alleen op een verzinsel en niet op een feitelijk element.”

2.22. Verweerder stelt in zijn nota in essentie dat er op basis van verhoor van mevrouw D.M., het verslag van ambtshalve afvoering en de verslagen van samenwonen zoals vermeld in de bestreden beslissing, terecht beslist werd dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten is. Verweerder vervolgt dat verzoeker overigens niet betwist dat er geen sprake is van gezamenlijke vestiging.

2.23. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemorie zijn betoog geuit in zijn inleidend verzoekschrift.

2.24. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.25. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.26. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

2.27. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn kritiek dat er feitelijke overwegingen ontbreken in de bestreden beslissing, namelijk de overwegingen dat hij (in het verleden) ingeschreven was op het adres van mevrouw D.M., dat ze gehuwd waren *“en zo meer”*, niet aantoont dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog steeds sprake was van een gezamenlijke vestiging. Verder beweert verzoeker wel dat er geen rekening gehouden werd met alle relevante elementen, maar laat hij na in concreto uiteen te zetten over welke relevante elementen het gaat. Met zijn blote beweringen dat *“het er alle schijn van heeft dat mevrouw (D.M.) zich door deze verklaring wou wreken op verzoeker”* en dat het *“duidelijk (blijkt) dat aan verklaring mevrouw (D.M.) geen enkele grond van waarheid kan worden toegedicht”* die enkel gesteund zijn op zijn feitenrelaas en met de verwijzing naar foto's in zijn verzoekschrift toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.28. In zijn zesde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijfsrecht van verzoeker moet beëindigd worden omdat er geen gezamenlijke huisvesting meer is en aldus een bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevaardigd.

Terwijl in artikel 9 bis van de Wet van 15/12/1980 het volgende wordt voorzien:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

...”

Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9bis van de Wet van 15/ 12/1980, zijn geen omstandigheden van overmacht. Het is voldoende dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong.

Verzoeker meent dat het voor hem moeilijk is om terug te gaan naar zijn land van oorsprong aangezien hij thans toelating heeft gekregen van Cuba om het land te verlaten voor onbeperkte tijd. Indien verzoeker terug naar Cuba moet gaan zal het niet alleen moeilijk zijn om later opnieuw het land te mogen verlaten teneinde zich eventueel met zijn kind te herenigen.

Verzoeker werpt ook op dat als hij terug naar Cuba het vrijwel onmogelijk wordt om zijn afstammingsband met zijn zoon te laten vaststellen. In die zin zijn er buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Cuba.

Dat de beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen en het bevel om het grondgebied te verlaten beiden een schending van artikel 9 bis van de Wet van 15/12/1980 impliceren. Dat het middel ernstig is.”

2.29. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker een dergelijke aanvraag niet heeft ingediend.

2.30. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemorie zijn betoog geuit in zijn inleidend verzoekschrift.

2.31. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt volgt de bestreden beslissing niet op een aanvraag om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. Het administratief dossier bevat een dergelijke aanvraag niet en verzoeker toont niet aan dat hij een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA